

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/100/2025
Identifikačné číslo spisu: 6123366671
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6123366671.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská komora medicínsko-technických pracovníkov, Bratislava-Rača, Karpatské námestie 10A, zastúpený: UHRINČAĎ - VAJDA s.r.o., Bratislava-Staré Mesto, Rybné námestie 1, proti žalovanej: F. P., narodená XX. U. XXXX, T., T. XXX, zastúpená: JUDr. Michal Piják, advokát, Bratislava, Panenská 8, o zaplatenie 98 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18C/51/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. marca 2025 sp. zn. 27Co/16/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 08. augusta 2024 č.k. 18C/51/2023-98, I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 98 eur s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15,00 eur od 01. 02. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15,00 eur od 01. 02. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15,00 eur od 01. 02. 2018 do zaplatenia, zo sumy 15,00 eur od 01. 02. 2017 do zaplatenia, zo sumy 15,00 eur s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania od 01. 02. 2016 do zaplatenia, zo sumy 10,00 eur s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania od 19. 07. 2015 do zaplatenia, zo sumy 5,00 eur s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania od 01. 02. 2015 do zaplatenia, zo sumy 4,00 eur s 5,25 % p. a. úrokom z omeškania od 01. 02. 2014 do zaplatenia, zo sumy 4,00 eur s 8,75 % p. a. úrokom z omeškania od 01. 02. 2013 do zaplatenia a to všetko do 3 (troch) dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. Priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

Žalobu posúdil ako dôvodnú a opodstatnenú. Nárok za nepremľčaný. Žalovaná ako zdravotnícky pracovník bola registrovaná v komore SKIZPALT a od roku 2012, kedy ukončila pracovný pomer v zdravotníckom zariadení bola poberateľka len starobného dôchodku, avšak k zrušeniu registrácie došlo až v roku 2020 na základe žiadosti žalovanej. Žalobca si uplatnil u žalovanej svoj nárok a potom si uplatnil svoj nárok na zaplatenie na súde v dôsledku neplnenia a teda žalobca v zákonnej lehote podal

žalobu na súd. Je na ťarchu žalovanej, že nepreukázala, že k zrušeniu registrácie došlo skôr a že neučinila to vo vzťahu k príslušnej komore a preto v celosti žalobe vyhovel. Nakoľko žalovaná neuhradila svoj dlh včas a riadne vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania z uplatnených istín, ktorých lehotu a výšku žalovaná nenamietala.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. marca 2025 sp. zn. 27Co/16/2024, I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. II. Priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a nárok žalobcu aj správne právne posúdil. Odkázal na správnosť dôvodov rozhodnutia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolatelka“) dovolanie a navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Prípustnosť dovolania žalovaná odôvodnila ustanovením § 420 písm. e) CSP (vylúčenie sudcu alebo nesprávne obsadený súd), ale uviedla, že súdy porušili jej právo na spravodlivý proces. Neuviedla však žiadne námietky týkajúce sa ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Takisto namietala, že súdy riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia, rozhodnutie odvolacieho súdu vnímala ako vecne nesprávne a nespravodlivé. Poukázala na inštitút premlčania, ktorým sa súdy nezaoberali. Zároveň uviedla, že súdy jej námietku premlčania posúdili ako neodôvodnenú. Zo strany súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné, prípadne zamietol ako nedôvodné a žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. Treba zdôrazniť, že žalovaná prípustnosť podaného dovolania „vyvodila“ z ustanovenia § 420 písm. e) CSP, ale neuviedla konkrétne dôvody existencie tejto vady (rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadený súd). V tomto smere však dovolateľka nepoužila žiadne námietky.

10. Z obsahu dovolania však vyplynulo, že žalovaná namietala vlastne existenciu vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Keďže napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (§ 422 ods. 1 CSP - majetkový cenzus) nie je v danom spore dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 CSP prípustné. Ak hmotnoprávne námietky dovolateľky uvedené v dovolaní smerovali k tomuto ustanoveniu.

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

11.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

12. Dovolateľka prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprela o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a jeho závery nemajú oporu v (nesprávne) vykonanom dokazovaní.

13. V prvom rade je potrebné mať na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu), vrátane ich dôvodov a námietok.

14. Nevykonanie dôkazu nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/96/1999). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (porov. R 125/1999). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 01. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Najvyšší súd pre úplnosť ešte uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

16. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

17. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľky nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli neodôvodnené, vnútorne rozporné a zmätočné. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP v tomto smere nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS

204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovanej neprípustné.

20. Dovolací súd preto odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP.

21. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.